

иска го съ толко трудъ, и съ толко голѣма нестерпѣливостъ и приляжаніе. А отъ гдѣ ли происхожда това чи между толко человекѣ, кои то често и съ много усердіе утквать да го искатъ, никой, или кумаи някой неможе никога да достигне да го получи? Да ли прѣчна та му е чи по много то человекѣ, слѣдуващи за които путеводители отбѣгнуватъ отъ правия путь, кой се доисува намто това, и отиватъ шлюди кого тамо, гдѣ то е много мучно да го намѣрять? — Азъ пнамъ голѣмо сожалѣніе за това, и желавать го приназвание, советишь що е басноисторія, обаче мя поднаия премного да потверди себе си въ едно таково мнѣніе, понеже често голѣми истини ся скривать подъ Басноисторическо то покрывало.

Единъ охтарь изъ Арміи, кой то ся именуваше Алимента, еденъ день кога то стоеше безъ работа, и пакыше стадо то си, и ся снитаніе отъ едно на друго каство, видѣлъ бѣше подъ една пещера, попрыга на ооло отъ растѣнія, тревы, и буны, за любопытство и опредѣнлъ бѣше да влѣзи въ оная пещера. Таа пещера азъ перво то влѣзваніе была съвсѣмъ нечиста, и темна, а въ глубочина та ся виждаше чи ся освѣщаваше отъ една солнечна луча, кой то сѣззуваше отъ горѣ презъ една дупка. Отишелъ намто онова мѣсто, и намѣрилъ въ единъ уголь (плюше), едно мешле (кесія), единъ перстень, и една стара книжа. Той часъ онъ прострелъ бѣше локмно рука та си на мешле то. Обаче понеже усѣтнлъ